

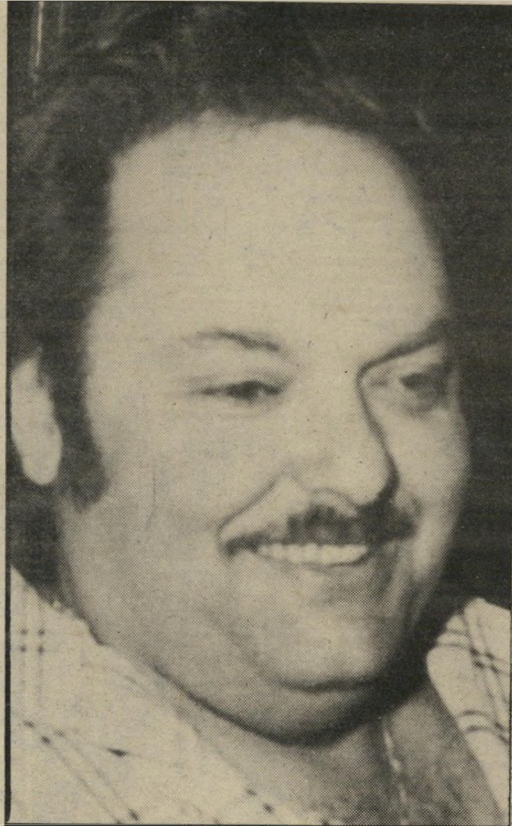

צ'ין ואן-האן:

**„בחינות הבגרות
היו קריעת תחת!“**

פגשתי את צ'ין במיסעדה היפאנית שבה הוא עובד. הזמנתי אצלו באנגלית, ולתדהמתי ענה לי בעברית צחה. בסלנג ובמיבטא צברי טיפוסי. כמעט נפלתי מהכיסא. ושאלתי אותו: מניין העברית? הוא סיפר לי שבא לפני חמש שנים לישראל. אומץ על-ידי מי שפחה ישראלית בעלת מיפעל ידוע לכלי-נגינה. ולמד בתיכון של הכפר הירוק. הבנתי שמצאתי את מי שחיפשתי - בוגר-תיכון טרי.

- איך היו בחינות הבגרות?
- קריעת תחת. אני לא צריך לספר לך על השערוריה של הבחינות במתמטיקה וספרות.
- מה ההרגשה שלך - עברת את הבחינות?
- אני מחכה לתוצאות. בינתיים אני עובר כמלצר, וחוסך כסף כדי להמשיך וללמוד באוניברסיטה.
- מאיפה אתה?
- מהונג-קונג.
- אתה חוזר לישראל?
- למה לחזור? אני מרגיש בישראל כמו בבית. החברים שלי ישראלים, אני יוצא עם בחורות ישראליות, אני מרבר עברית כמוך ולא פחות טוב מכל אורח אחר במיסעדה הזו.

איציק קול:

**„אי-בי-סי וסי-בי-אס
ידצו באותו הסידור!“**

בשבוע שעבר הסעירה את המדיה הישראלית פרשת חברת הטלוויזיה שבהנהלתו של אדי סופר. אליוזבת וולטרס הגרמניה, שהיא הבעלים של חברת הטלוויזיה, הגיעה ארצה במפתיע, ובהעדרו של אדי סופר מן הארץ. הציעה את המישרדים האולפנים והציוד למכירה. כמעט כל מי שקשור לענף בארץ התחרה על רכישת החברה: אולפני קסטל, האולפנים המאוחדים, סרטי רול ומיקי אלבין. רק חברה אחת לא השתתפה בתחרות: חברת ג'ג אולפני ישראל. חברתו של מנחם גולן, שבראשה עומד איציק קול, מי שעמד קודם לכן בראש האולפנים המאוחדים. כמה ימים אחרי שהוצעה החברה למכירה, זכו בתחרות האולפנים המאוחדים. שאלתי את קול: ● מדוע לא ניסיתם לרכוש גם אתם את חברתה של הגברת וולטרס?

קודם כל, הציוד שכבועלות החברה הוא בן שנתיים, וישנו דור חדש של ציוד. דבר שני, אנחנו מקימים אולפנים משלנו. הרבה יותר גדולים, הרבה יותר משוכללים ממה שהיה לגברת וולטרס להציע. גם הציוד שנייבא ארצה יהיה חדש שבחרישים. ● מדוע היתה התחרות על רכישת הציוד והאולפן של גברת וולטרס מאסיבית כל כך? זה בגלל הקליינטים. בגלל הקליינטים: החברה של גברת וולטרס סיפקה שירותים לסי-בי-אס ולאי-בי-סי. ● ואתה לא רוצה קליינטים כאלה? רוצה, בטח רוצה, אבל בתנאים שלי. אדי סופר העניק שירותים לשתי החברות האמריקאיות האלה כשהוא נוקט בשיטת ה„דאמפינג“, כלומר ירידה במחירי השוק. יש להניח ששתי החברות האלה ירצו באותו סידור גם מהבעלים החדשים. אני לא יודע איך יסגרו איתם. אבל אם את שואלת אותי, הדבר החמור בכל הפרשה של אליוזבת וולטרס הוא לא „דאמפינג“, על כך ניתן איכשהו להתגבר, הדבר החמור הוא שבא משקיע זר מחוץ לארץ ואחרי כמה שנים הוא בא ולוקח אתו את כל הכסף בחזרה. אז מה יצא למדינה מההשקעה שלו?

רעייה אפשטיין:

**„אני חלק מהנוף
של נווה-תירצה!“**

ביום שני השבוע עזבה רעייה אפשטיין את עבודתה ארוכת השנים בכלא נווה-תירצה. האסירות ניסו עד לרגע האחרון ממש לטכס עצה כדי למנוע את עזיבתה של רעייה. אך כמו שהיא לא הצליחה למנוע זאת, לא הצליחו גם הן - למרות שאחת מהן, בלדרית סמים, הציעה להטמין הרואין בארנקה של מנהלת הכלא המורשת, כדי שהיא תתפס ותחזור אל בין כותלי הכלא. אפשטיין לא קיבלה את ההצעה.

- כשטילפנתי אליה, לשאול להרגשתה, היא נשמעה לי ממש שבורה.
- מה הן התוכניות שלך לעתיד?
- לעת-עתה - לנוח ולהינות מהנכדים. אחר כך אני לא אשב בבית, אני לא טיפוס כזה. כנראה שאמצא לי איוו עבודה התנדבותית במיסגרת ויציץ.
- שמעתי שהאסירות התכנסו כדי למנוע את עזיבתך.
- נכון, הן התכנסו ודנו בכך כל הלילה. הן רגילות אלי, לטוב ולרע שבי. אני חלק מהנוף פה. זה טיבעי. הן כמו הבנות שלי.
- איך את מרגישה?
- קצת קשה. קשה, באמת קשה.